

BÀ LẦN CHẾT

Chị gục đầu xuống bàn một cách mệt mỏi, nước mắt chị chực trào nhưng lại không thể.

Và chị cười, chị cười cho cái số phận của mình, cái số phận đầy nỗi đau này. Mặc kệ những tiếng tin nhắn vang lên nhưng chị chẳng mấy quan tâm. Chị tiếp tục cười, cười cho đến khi bụng chị đau tức và rồi chị khóc. Chị hận lắm. Tại sao đời chị lại đau đớn thế này? Tại sao lại sinh ra chị làm gì để cả thân xác và linh hồn chị như đã chết năm mười bốn tuổi? Nhưng chị có làm gì sai đâu? Chị vẫn cố sống đẹp dù linh hồn đã dần thối rữa. Chị thấy mệt lắm. Mệt với những định kiến cổ hủ, tàn ác của xã hội, mệt với sự cay nghiệt của miệng lưỡi người đời luôn phán xét một người khi chỉ nhìn thấy bề nổi mà chối bỏ cái bên trong tâm hồn. Họ cứ nói những lời cay độc vì đơn giản là họ thích, dù sao thì cũng không ảnh hưởng gì tới họ nên họ cứ nói cho sướng cái miệng. Nhưng liệu họ có biết, một vài lời nói có thể hủy hoại cả một đời người.

Chị sắp cưới rồi. Một đám cưới mà chị đã mơ về nó từ lâu. Mơ về việc mình sẽ có một mái ấm hạnh phúc bên người mình yêu cùng những đứa con. Cái khát khao có một gia đình nhỏ của chị cuối cùng cũng sắp thành hiện thực rồi. Chỉ một chút nữa thôi. Thế nhưng cuộc đời lúc nào cũng đi theo hướng ngược lại với mong ước của ta. Khi chỉ còn một ngày nữa là chị cưới thì lại gặp vấn đề. Chồng sắp cưới của chị, người mà chị tin tưởng nhất, người mà sẽ cùng chị trải qua biết bao thăng trầm cuộc sống, cùng chị tay trong tay đến cuối đời lại chính miệng nói chị là thứ dơ bẩn. Anh ta nói chị là gái làng chơi, nói chị là đồ thừa đã qua tay biết bao thằng, là đồ sẵn sàng dạng chân với bất kì ai chỉ vì chị đã mất đi trinh tiết. Chị đau đớn lắm. Từng lời nói ấy như những vết dao đâm sâu vào trái tim đầy những vết thương còn đang chấp vá của chị.

Chị đã bị chính người thân ruột thịt, người mà chị từng xem là cả bầu trời xâm hại tình dục vào năm mười bốn tuổi.

Người cha mà chị từng yêu quý, kính trọng đã đâm vào tim chị một nhát dao không thể nào lành. Chị đã bị cưỡng ép đến điên dại. Thân xác chị bị dày vò, linh hồn chị đã lụi tàn kể từ lúc đó. Chị đã không còn tin vào bất kì người đàn ông nào trên thế gian này nữa. Chị muốn chết nhiều lắm. Chị đã nhiều lần cố kết thúc cái cuộc đời khốn khổ này nhưng không thành. Mẹ chị đã khóc rất nhiều. Chị yêu mẹ nhiều lắm, chị không muốn thấy mẹ, người sẵn sàng li hôn với tên ghê tởm ấy khi biết chuyện, người đã luôn lo cho chị từng chút, người luôn chịu đựng mỗi khi chị lên cơn đập phá phải chịu thêm đau khổ. Chị không muốn tự tử nữa, chị muốn sống với mẹ. Mãi sau này, trải qua hàng ngàn buổi trị liệu tâm lý, chị mới ổn định đôi chút. Chị đã sống rất hạnh phúc với mẹ của mình. Lúc đó chị nghĩ rằng bản thân sẽ cứ như vậy đến cuối đời. Chị sợ lắm, sợ người khác sẽ ghê tởm tẩm thân đã bị vấy bẩn này. Đời chị đúng là một tấn bi kịch, khi chị đang hạnh phúc nhất thì đời lại một lần nữa quật ngã chị một cách không thương tiếc. Mẹ chị mắc ung thư rồi. Bác sĩ bảo không cứu được nữa, chuẩn bị lo hậu sự đi thôi. Lúc nghe tin chị chỉ biết chết lặng. Hai tai chị ù đi. Trong đầu chị trống rỗng. Rồi chị ngồi phịch xuống, khóc như một đứa trẻ. Giờ đây, trên chốn địa ngục trần gian này, chị chỉ còn một mình rồi sao. Nhưng dù chỉ là một chút hi vọng mỏng manh, chị cũng muốn nắm lấy. Chị cố gắng hết sức để chạy chữa cho mẹ, chị bán đi mọi đồ đạc trong nhà chỉ để lại một chiếc giường cùng với chiếc bàn ăn, nơi mẹ chị vẫn hay ngồi đợi chị về. Và rồi vào năm chị hai mươi lăm tuổi, người chị yêu thương nhất, người thân duy nhất của chị đã ra đi mãi mãi.

Những năm tháng sau này, chị lao đầu vào làm việc không ngừng vì chị sợ chỉ cần một phút thư giãn thì chị sẽ làm điều gì dại dột mất. Đối với đồng nghiệp, chị là một người giỏi giang, xinh đẹp và thân thiện. Trên môi chị lúc nào cũng nở nụ cười. Thế nhưng dù có làm bản thân bận rộn cỡ nào, bên ngoài có cười nhiều, có vui vẻ cỡ nào, đêm về chị vẫn luôn bị dày vò bởi quá khứ, bởi những vết thương trong tim mà mãi mãi chẳng thể khép lại. Và trong lúc chị tuyệt vọng nhất, anh đã xuất hiện. Anh là một tiền bối trong công ty. Anh đã bắt đầu theo đuổi chị kể từ sau lần gặp tại buổi họp nhân sự. Đời chị đã quá đau khổ rồi, chị không muốn liên lụy bất kì ai nữa. Nhưng anh vẫn luôn kiên trì dù cho chị có lạnh lùng. Chị cảm động, linh hồn nguội lạnh của chị dần được sưởi ấm bởi sự ấm áp, chân thành của anh. Chị đã mong chờ một hạnh phúc với anh, mong chờ một người yêu bao dung đến nhường nào để có thể chấp nhận cái quá khứ bất hạnh của chị.

Sau ba năm giấu diếm, giờ đây, trước cái ngày trọng đại ấy, chị đã dùng hết can đảm mà kể anh nghe về quá khứ chẳng mấy yên vui. Chị chỉ mong được anh ôm vào lòng và an ủi, để nỗi đau trong lòng chị được nguôi ngoai. Nhưng không, anh nhìn chị với vẻ mặt ghê tởm. Rồi anh trách chị, trách chị tại sao không lo giữ cái thân cho kĩ, trách chị là đồ dâm dăng. Anh dùng hết những lời cay nghiệt mà xía xói, mà ngoáy sâu vào vết thương đang rỉ máu của chị. Chị cảm giác như da thịt mình bị cứa mạnh, như linh hồn chị đã tan ra thành nhiều mảnh sau mỗi lời anh nói. Chị đã bị đẩy xuống vực sâu mà cả đời này chị cũng không thể nào thoát ra được nữa.

Hôn lễ mà chị hằng mong ước đã bị hủy. Anh nói lời chia tay và cũng không quên kể cho mọi người về lí do chân thật. Giờ đây ai cũng đã biết về quá khứ đáng quên của chị. Những lời thì thầm bàn tán chê bai gay gắt cứ thế vang lên, những lời tệ bạc, phán xét mà chị chưa từng nghĩ có thể tồn tại cũng cứ thế phát ra. Chúng cứ bám víu lấy chị khiến chị đau khổ từng ngày. Cứ thế, chị tự nhốt mình trong căn nhà đã từng vang tiếng nói cười của hai mẹ con mà giờ đây, chỉ còn mình chị với nỗi đau khôn nguôi. Chị nhốt mình trong căn phòng rất lâu, rất lâu, không ăn không uống, ngăn cách bản thân mình khỏi cái xã hội đầy ghê tởm ngoài kia, ngăn cách bản thân khỏi sự vui dập của người đời, khỏi những điều tệ hại. Trước đây chị từng hay mơ mộng. Mơ về những điều tươi đẹp, mơ về bản thân trong tương lai sẽ sống một cuộc đời vui vẻ, yêu đời nhưng giấc mơ ấy mãi không còn nữa. Bị chính người mình yêu thương, tin tưởng nhất phản bội, bị bạn bè, gia đình ruồng bỏ, bị dần xé bởi những vết thương mỗi tối, những cảm giác khủng khiếp ấy đã dày chị xuống vực thẳm.

Bóng tối xung quanh nuốt chửng lấy chị mặc cho những nỗ lực vùng vẫy. Chị như trở về năm mười bốn tuổi, ngày tháng mà chị bị dày vò thân xác, tinh thần kiệt quệ. Chị ngỡ như những vết thâm đen vẫn còn tồn tại trên thân mình, ngỡ như cái con người đáng ghê sợ ấy vẫn sờ mó thân xác chị bằng bàn tay dơ dáy.

Rồi chị tự thấy buồn nôn và ghê tởm bản thân mình. Lòng giam tuổi mười bốn đã nhốt chị cùng với quá khứ mà chị không muốn nhớ lại. Chị sợ lắm, chị muốn thoát ra. Chị với lấy lọ thuốc trên bàn. Thuốc vung vãi khắp sàn, cơ thể chị co giật từng cơn. Tâm trí chị dần nhạt nhòa đi nhưng sao chị vẫn không thể quên. Cho đến hơi thở cuối cùng, thân xác và linh hồn chị vẫn không thể thoát ra khỏi nhà giam của ký ức tuổi mười bốn. Cuối cùng thì nỗi đau vẫn hoài đeo bám chị. Dẫu cho chị là nạn nhân, người đời lại xem chị như một kẻ tội đồ.

Một đời người, ta chỉ chết một lần nhưng với chị, cái chết đã đến ba lần. Lần thứ nhất là năm mười bốn tuổi khi chị mất đi niềm tin với cuộc sống. Lần thứ hai là năm hai mươi hai tuổi khi chị mất đi người thân cuối cùng và lần thứ ba là năm hai mươi chín tuổi, khi chị mất đi cả thân xác lẫn linh hồn của mình.